

Mica Sirenă s-a dus să ceară ajutor unei vrăjitoare care trăia într-o pădure de coral de pe fundul mării. Vrăjitoarea i-a promis că îi va îndeplini dorința, dar i-a cerut în schimb glasul ei melodios.

Mica Sirenă a rămas fără glas, dar a putut să pășească, în sfârșit, pe țărm. De fericire, prințul a sărutat-o, iar vraja s-a spulberat: Mica Sirenă și-a recăpătat glasul și a trăit fericită alături de prinț.

Printului i s-a părut că vede în valuri o fată frumoasă, dar cum ar fi putut ea oare să ajungă în mijlocul oceanului? Înainte să aflu răspunsul, a zărit pe cer niște nori negri.

Curând, vântul a început să bată cu putere și s-a dezlănțuit o furtună. În timp ce marinarii strigau speriați după ajutor, un val uriaș a răsturnat corabia.

Cândva, demult, într-un palat de coral trăia Triton, regele mărilor. El avea șapte fiice frumoase, care arătau ca niște adevărate prințese, doar că în loc de picioare aveau cozi lungi, cu solzi ca de pește.

Mica Sirenă, cea mai tânără, era gîngășă și visătoare. Obișnuia să urce deseori la suprafața apei și să privească în zare, spre țărm. Auzise că acolo trăiesc oamenii — oare cum arătau?